Ч. 51. Пятниця 5 (18) марта 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Ради державної. — Заходи в справі санациї парляменту. — З поля росийско-японьскої війни).

І понеділкове засїдане палати послів було так само обструкцийне як попередні. Відчитувано інтерпеляциї а між ними інтерпеляциї: Ольшевского і товаришів в справі урядованя старости дра Новосїлецкого в Коросні; Вас. Яворского і тов. до міністра торговлї в справі уживаня рускої мови в урядах почтових в Галичині; тогож самого посла в справі уживаня рускої мови в урядах державних в Галичині; Гладишовского і тов. в справі відносин в рускій гімназиї в Тернополи.

По численних поіменних голосованях, котрі тревали аж до 4 год. по полудни, приступлено до дискусиї над внесенем в справі удїленя нагани пос. Вольфови. По короткій промові Пльоя забрав голос пос. Удржаль і виступив остро против тих послів, що обиджають ческий нарід. Бесідник заявив, що Чехи будуть домагати ся зміни реґуляміну і уміщеня в нїй постанови, що кождий посол, котрий обиджає якийсь нарід, має бути на завсїгди виключений з парляменту. — Опісля промавляв ґр. Штернберґ і доказував, що Вольф то такий чоловік, котрий нікого не може обидити. Чехи ведуть обструкцию длятого, що не хотять пруської пікельгавби. Всї партиї, коли думають дійстно льояльно, повинні сполучити ся з Чехами, бо Чехи одні, що піддержують державу. Коли пос. Вольф став Штернберґови перебивати, той почав віби шукати чогось по кишенях а відтак каже: Не маю цукру. (Загальний сьміх). Вольф кричить: Дістанете в лице, хоч би менї прийшло ся й згинути! Коли Вольф опісля одержав голос, вияснював свої відносини до картелю цукрового і сказав, що він зовсїм невинен і не позволить себе обиджати. Промавляв ще Кльофач, котрий доказував, що Чехи ведуть борбу в інтересі всїх Славян. По коротких фактичних спростованях ухвалено удїлити Вольфови нагану, а о 6 год. вечером закрито засїдане.

Як зачувати, ведуть ся переговори з Чехами, щоби їх відвести від обструкциї. Ходить чутка, що правительство предкладає їм концесию в справі ческого язика урядового в дорозї довершеного дїла, значить ся, що препоручить висшим властям а ті знов собі підвласним, щоби урядували по чески. Чехи однакож домагають ся розпорядженя на письмі. Також мають бути установлені паралельні катедри при праскім університетї, з котрих буде утворений університет в Бернї. Чехи знов домагають ся цїсарского розпорядженя.

Але й з нїмецкої сторони роблять заходи, щоби в парляментї завести инші відносини. Нїмцї хотїли би то, видко, зробити заостренем реґуляміну і длятого в сїй справі віднесли ся до польских послів. Отже вчера перед полуднем відбуло ся засїдане „Кола польского“, на котрім презес Яворский предложив письмо екзекутивного комітету нїмецких партий з предложенями обостреня теперішного способу веденя нарад в палатї послів а іменно: 1) Реґулямін має бути точно примінений до его дійстного значіня. 2) Засїданя палати мають відбувати ся що дня і тревати до вечера. 3) Партиї ухвалюють підпирати президию палати в переведеню перших двох точок. 4) Партиї нїмецкі ухвалюють не брати участи в дискусиї над пильними внесенями, вздержати ся від окликів і т. п. На той проєкт предложив п. Яворский таку відповідь: Що до 1, 2 і 3) Коло польске уважає виконуванє реґуляміну за вислідок власти, зложеної в руки вибраного палатою президента. Президия має вести наради самостійно після єствуючого реґуляміну. В сумнївних случаях рішає палата, при чім Коло польске застерігає собі право свобідного рішаня від случаю до случаю. Що-до 4) Таке саме становище застерігає собі Коло при кождій дискусиї. Коло польске висказує крім того своє сильне, вже кілька разів повторюване переконане, що побіч пожаданого порозуміня обох народів в Чехії як найскорша

---

31)

Слїди їздця.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

VIII.

Невдалі сходини.

День по розмові пані Бернард з Тінкером одержав Норберт Блек підчас снїданя таке коротке письмо:

„Іванна Бернард, дочка Гемфрея Варґаса, що була кілька днів по процесї свого вітця у пана Блека, буде так сьміла зголосити ся нинї знов о год. 2½ з полудня. Она просить пана Блека умильно, аби єї приймив, бо має ему сказати дуже важну новину“.

Лист здивував Норберта. Він гадав, що Іванна Бернард, скоро лиш рішила ся судьба єї вітця, вернула спокійно до Америки, а она сидить ще тут. Їй було пильно сказати ему новину, наклонити его може до кроків, о котрих він заєдно, але з чим раз більшим страхом гадав.

Від часу, як тітка сказала ему кілька слів поясненя, наклонював ся він в серци більше до милосердія, як до мести. Оно кинуло нове сьвітло на минувшість. Показувало ему, що его отець був радше зрадником як зрадженим — що его напрасна смерть була дикою местию — не уложеним з гори мордом. Чи мала неумолима справедливість примусити его, аби він глядїв з иншого боку на злочин, що позбавив Валтера Блека житя в цьвітї віку, а сина улюбленого вітця? Кров кипіла в нім, коли він погадав на ту люту смерть — але коли роззважив над кривдою, яку потерпів муж і зраджений приятель, то був в силї жалувати убийника. А коли би знищив сер Еверарда, то зробив би кривду Валлї, затроїв би будучність того невинного, молодого створіня. Міг то зробити? Він, котрий єї любив, котрий гадав, що буде єї любити до кінця свого житя? Нї! Які би не були его зобовязаня супротив небіжчика, мав він також і супротив живих зобовязаня. Від часу, як отверто розмовив ся з тїткою Дорою, бачив всьо з иншої, благороднїйшої точки погляду. І довга недуга дала ему час основно роздумати над тою справою. А може сьвідомість, що він був вже так близький смерти, вплинула на него лагодячо. На всякий спосіб від того жовтневого вечера, коли він, жадний крови того, хто убив его вітця, блукав стежками шпрінґфільдского парку, зробила ся в нїм велика переміна.

— Моя люба Валлї — гадав з нїжностию о своїй бувшій судженій. — Позволь менї розважити, чого був би від мене жадав мій отець, коли би міг бачити ті трудности, які нас стрітили? Чи був би наставав на то, аби я мстив ся і зломив тобі серце? Чи він, котрому лиш то одно можна було закинути, що надто горячо любив твою матір, був би пристав на те, щоби єї одинокій дитинї знищити спокій житя?

В такім настрою Норберта відвідини Іванни Бернард приходили ему дуже не в пору. Він постановив приймити єї і вислухати, але уложив собі вже з гори плян, як має супротив неї поводити ся. Він хотів своє житє, з котрого, як здавало ся, утїкла вся радість, присьвятити на все службі своїх ближних. Честилюбивість — як він називав бажане стати для других користним — в нїм ще не завмерла. Дуже потах той мужеский огонь, але Лїся Гардман роздула его до полуміни.

А тепер, коли він знов учив ся і ладив ся до публичної служби, приходить та Бернард з всїми тими болючими споминами, які лучать ся нерозривно з єї назвищем.

Коли ему заповіли єї прихід, сидів він при своїм столику між ґазетами і книжками. До поважної працї недоставало ему в дожиданю тих відвидин потрібного спокою.

— Я не хотів вас відправляти — сказав він. Встав, аби єї приймити і показав на крісло. — Однако я радо оминув би тої розмови. Она буде для нас обоїх прикра. Будьте так добрі і говоріть о скілько можна найкорше.

— Скажу лиш то, що конечне, однако мушу вам оповісти так, як менї говорено. Також мушу вам насамперед описати чоловіка, що менї то сказав.

І описала ему відправленого паробка пана Джоба. Оповіла о его натяку на сер Еверарда, коли відходив зі служби у доктора, а відтак свою розмову з Тінкером минувшого вечера. Чим більше говорила, тим ставала живійшою. Єї очи блищали, а лиця горіли. Надіяла ся, що

зміна реґуляміну була би найлїпшим средством поліпшеня теперішних анормальних відносин в парляменті. Коло буде старати ся, щоби виготовлений реґуляміновою комісиєю проект зміни реґуляміну, котрий вже перед кількома місяцями був на порядку дневнім, був знову поставлений на порядок дневний і прийшов під нараду." — Сю відповідь ухвалило Коло польске одноголосно.

Після вістий з Чїфу висїло доси в північній Кореї загалом 70.000 Японцїв. Як тепер показує ся, перевіз а радше висаджуванє войска на беріг відбуває ся з великими трудностями. В портї Каїчу на північ від Чемульпо затопило ся кілька перевозових кораблїв. Росияни хотять мабуть укріпити Нючванґ, бо всї американьскі і анґлїйскі судна воєнні одержали приказ, щоби, скоро лиш лїд пустить виплили з порту Інкав. В кріпости уставлено тут також кілька далекострільних пушок.

Після подрібних вістий з российских жерел знаходить ся над рікою Ялю під командою ґен.-майора Мищенка 20.000 сибірского войска, до котрих треба дочислити два полки козаків, 4000 вояків з Черкаска і Неточиньска і 5000 артилериї, що стоїть у Фенґванґченґу.

Новинки.

Львів дня 17-го марта 1904.

— Ц. к. Краєва Рада шкільна іменувала Мечисл. Псуя заступником учителя в гімназиї в Ярославі; іменувала в народних школах: Брон. Нижанковского управителем 6-кл. жін. шк. в Яворові, Алекс. Дещаковского упр. 5-кл. муж. школи в Підгайцях, Юл. Криницку, Мар. Мійску і Марию Данецку уч. 4-кл. жіночих шкіл в Горлицях, Мар. Бібівну і Ст. Єльонківну учит. 4-кл. шк. в Сулковичах, Авр. Ґолїґера учит. мойс. релїґії в 4-кл. шк. муж. в Журавнї, Стеф. Свистацкого учит. 3-кл. шк. в Запрю, Каз. Лисикевича упр. 2-кл. пк. в Горожанцї, Мар. Радваньского упр. 2-кл. шк. в Іздебках; — учительками 2-кл. шкіл: Мар. Кпиштофівну в Вікнї, Мар. Борковску в Нижбірку новім, Герм. Кохану на Котиківцї в Городенцї, Апол. Кусьнїрчиківну в Розборі; — учителями (-льками) 1-кл. шкіл: Кар. Витульску в Сїльци, Вас. Ржондзїстого в Божикові, Мар. Винницку в Володимирцях, Йос. Осовского в Журівцї, Соф. Цетнерову в Богданівцї, Амал. Козловску в Передбуржу, Пет. Онуферка в Полупанівцї, Гната Хаджая в Городници, Мяр. Мілєрівну в Запрю і Соф. Станкевичівну в Бишицях; — перенесла: Мат. Деща управ. з Ропчиц до Дембиції, Мар. Новицку з Зубжі до Вільшин, Фльор. Копечну з Рицарки дол. до Ланова, Тим. Перейму з Шидловець до Білянки і Вінк. Лапчака з Ворусова до Новосїлки. — Ц. к. Рада шкільна вилучила громаду Русільничі, в перемискім окрузї, із шкільного обсягу в Кривчи і зорґанїзувала 1-кл. шк. в Русільничах, та в Ясїницї Масьовій, турчаньского округа.

— З львівскої архиєпархії. Канонїчну інституцию одержали оо.: Вас. Левицкий на Бірки малі, Теод. Кордуба на Глїбів і Ник. Рицар на Богутин. — Завідательство в Щуровичах одержав о. Теод. Гураль. — Сотрудниками назначені: оо. Ром. Заріцкий в Дичкові, Стеф. Ващишин в Сороцї коло Дубковець і Юл. Фацієвич в Болотнї.

— Нове товариство. В девятьдесяту річницю уродженя Т. Шевченка завязало ся у Львові, за почином проф. М. Грушевского. „Товариство прихильників української лїтератури, науки й штуки", котре ставить собі метою по своїй можности причиняти ся до розвою тих кругів українського духового житя. В осягненю сеї цїли відкриває статут новому товариству як найширші дороги. Першою річию, якою видїл нового товариства постановив заняти ся, се урядженє у Львові виставі творів української штуки і артистичного промислу в осени сего року. В тїй справі переведена вже, по части й дальше веде ся кореспонденция з визначнїйшими артистами австрийскої й російскої Руси. До управи товариства вибрано збором основателїв дня 28 лютого головою проф. Грушевского, заступником дра Ів. Франка, секретарем артиста Ів. Труша. Члени після статута вибирають ся видїлом з осіб рускої народности, які показали свою прихильність до розвою української лїтератури, науки і штуки. Дотеперішнє число членів — основателїв і вибраних на першім засїданю Видїлу виносить 24.

— Пожарний курс відбув ся в Підбірцях, львівского пов., в недїлю дня 13 с. м. під управою голови львівского „Сокола" п. А. Будзиновского. Мимо зимна і болота тревав курс від 3 до 8 год. вечером без перерви. По науцї загальній з кільканайцятьох місць пробовано сикавку. Де лиш був який збірник води, чи яка саджавка, чи керниця, там приставлювано сикавку і пробовано як далеко іде струя води і міряно кроками та записувано, з якої саджавки на котру хату буде ся пускати воду в случаю пожару. Зроблено пробу також з церквою: чи сягне вода на церкву. Пересьвідчено ся, що сикавка несла воду значно висше, чим хрест на середній бани церкви.

— Утїк директор полїциї. З Константинополя доносять до Берлина, що директор тайної полїциї султаньскої, Ахмет паша, перебраний за француского моряка утїк з Константинополя на францускім военнім корабли Votour.

— Замах на касу. В ночи з втірка на середу закрав ся невислїджений доси виновник до канцеляриї дирекциї ґімназиї ім. Франц Йосифа у Львові і забрав дві пушки з дрібною монетою і мошонку, в котрій було 6 К. Виновник хотїв крім того розбити зелїзну касу вертгаймівску, в котрій було 670 К, але видко сполошений, утїк.

— Нелюдска мати. З Бібрки доносять: В громадї Будкові, при зелїзничій стациї Старесело, тутешного повіта, підкинула оногди якась нелюдска мати кільканайцять днів числячу дитину мужеского пола. Дитина була завинена хустиною і подушкою, а крім того обвязана зимовою хусткою. Дитина лежала при гостинци під хрестом. Імовірно привезено єї сюди зі Львова.

Норберт перейме ся також тою справою так, як она; але помилила ся.

— Ви в то всьо вірите? — спитав він.

— Чому нї? То потверджує всї мої підозріня. Я нїколи не забуду, що менї оповідав хтось, що був при процесї мого вітця — як оборонець переслухував сер Еверарда і як той підчас того виглядав.

Істория о згубленій острозї дивно годила ся з замітками доктора Джоба, що чоловік, котрий убив доктора Блєка, був на кони і по убийстві перескочив з конем через рів. Мимо того Норберт удавав, немов би сьміяв ся із слів паробка.

— Коли-б він був честним чоловіком, то був би то сказав вже при процесї.

— Він не єсть честним, правда, але то не зміняє річи. Я уважаю то, що він менї сказав, за правду і він повторить своє зізнанє перед судом, коли — тут Іванна Бернард зупинила ся, бо чула, що може пошкодити своїй справі — коли заплатить ся єму за труд.

— Очевидно; він хотїв би зробити інтерес. Дивує мене, що ви слухаєте єго дурниць.

— Помиляєте ся, пане Блєк. Того не можна так легко брати. Мусите менї помогти. Сим разом не дали ся так легко відправити. То ваш синівский обовязок, дійти, кілько єсть на оповіданю того чоловіка. Жадаю від вас, аби ви з ним поговорили і витворили собі свій суд о всїм.

— Де і коли можу з ним поговорити? — спитав Норберт нерадо. Нове відкритє затревожило єго, хоч він удавав, немов би та справа була для него байдужна.

— Тепер — зараз. — Іванна Бернард поглянула на годинник. — Так, буде зараз третя година, а я сказала єму, аби він ждав на мене о третій годинї на лузї перед вашим домом. Ходіть зі мною на умовлене місце.

Норберт взяв капелюх і вийшов разом з панию Бернард з комнати через скляні двері до огорода. Перейшли парк і вийшли на луку.

Кілька коров пасло ся недалеко від дороги, подзвонюючи від часу до часу дзвінками, дїти бавили ся на пільній доріжцї; а Тінкера нїгде не було видко.

— Заждете чей кілька хвиль? — просила Іванна Бернард Норберта.

— Зажду і годину, але менї здаєть ся, що він цїлком не прийде.

Іванна Бернард не сказала нїчого. Розглядала ся по обширній рівнинї, але не бачила нїкого Чи Тінкер умисне звів єї? Того не надїяла ся. Успіх єї наміру обіцював єму надто велику користь. Великої точности не можна було вимагати від чоловіка, що так як Тінкер не мав годинника і не привик був до точного виповнюваня своїх зобовязань.

Норберт поволи проходжував ся стежкою попри луку. Задуманий навіть не оглядав ся на паню Бернард, що сїла собі на малий горбок. Мовчки, кожде занятє своїми думками, ждали більше як годину.

— Четверта — сказав вкінци Норберт, глядячи на свій годинник. — Я гадаю, що дав вам досить нагоди привести свого сьвідка. Вас видко якийсь драб, що хотїв над вами посьміяти, просто обрехав. Менї вас жаль, бо вірю вам, що ви пересьвідчені о невинности вашого батька. Однако не можу нїчого для вас зробити. Рівночасно прошу вас більше до мене не удавати ся. Колиб ви то зробили, будете цїлком непотрібно трудитись.

— Єго мусїли підплатити, аби не прийшов — крикнула Іванна Бернард з гнївом. — Він мусів пійти до сер Еверарда і продати свій доказ тому, хто більше дав. А однако по тім, як сер Еверард супротив него послїдний раз виступив, видавалось би то неймовірним...

— Оно ясне: він обманув вас. Будьте здорові! — сказав Норберт.

Він відвернув ся від неї і пійшов до дому. Тяжко заведена в своїх надїях вернула Іванна Бернард до Осторджь. Гадала, що дійшла вже до цїли свого успіху. А тепер, коли бачила, що на здійстненє єї наміру єсть менше виглядів як коли небудь, почала знов годити ся з гадкою, що плян єї не удав ся і що мусить вертати до Америки кораблем, що вже сими днями відїздить.

IX.

Розлука.

Сер Еверард жив від часу свого повороту з Альжиру ще самотнїйше, як перше. Години, які він давнїйше присьвячував своїй дочцї, проводив тепер в своїм кабінетї. Валлї відчувала ту зміну, але не виступала против неї. Видавало ся, що она і отець перейшли з давного сердечного і щасливого відношеня в якесь вимушене і холодне. Він не прислухував ся вже єї грі на фортепянї, сидячи в єї фотели і тужливі мельодиї стали ще сумнїйшими від часу, як Валлї почала грати сама.

Не було сумнїву, що здоровлє і сили сер Еверарда з кождим днем упадали. Він виглядав як той, що числить свої днї і знає, що тих днїв лишилось єму небогато. То могло тревати місяцї а навіть лїта, однако чувство управненя до житя, яке оживляє чоловіка, котрого серце здорово і сильно бє, котрого ум ясний, а воля рішуча, то чувство пропало у него на все. Від часу свого повороту був він у того славного льондоньского лїкаря, котрий в груди оглядав єго і в неясний спосіб приповів близький єго конець. Тепер подав він єму раду, як має жити, аби шгучно як можна найдовше протягнути нитку погасаючого житя. Мусїв від тепер жити тихо і як найспокійнїйше далеко від людий і від дотеперішного занятя.

— Атже я від дванайцятьох лїт так жию — відповів сер Еверард — не бавлю ся, не зворушую ся. Жию сам з своїми книжками і дочкою.

Лїкар поглянув на него з глумливим усьміхом, немов би хотїв сказати: „Длячого мої пацієнти так заєдно мене обманюють, коли для мене то така легка річ пізнати, що говорять неправду?"

— Ви так кажете — відповів поважно — і я не можу вам заперечити. Але ваше серце вказує на великі зворушення — на те, що цїлий ваш орґанїзм потрясений великими душевними борбами.

— **Помер** Станислав Коморницкий, властитель більшої посїлости і маршалок ради повітової в Калуши, вчера дня 16 с. м.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 17 марта. Вчера вечером відбуло ся віче віденьских Чехів, на котрім бесїдники запротестували против демонстраций у Відни і в Лїнцу. По вічу громада участників стрітила на площи сьв. Стефана пос. Штайна і крикнула „Пфуй!" Штайн казав одного з них арештувати; прийшло до бійки межи Штайном а Кльофачем і Фреслем і аж поліция розділила їх і Чехи опісля розійшли ся.

Берлин 17 марта. Видалені російскі студенти (за підписуванє протесту проти канцлера Більова за его бесїду проти российских студентів) одержали приказ, щоби до 8 днів виїхали з Нїмеччини, бо в противнім случаю будуть відставлені до границї.

Берлин 17 марта. „Lokal-Anzeig." доносить, що аташе корейского посольства в Берлинї застрілив ся вналїдок довгів векслевих.

Петербург 16 марта. Ходить тут чутка, що адмірал Макаров наміряє з останками російскої фльоти в Порт Артурі, яка ще здібна до борби, перебити ся через японьску фльоту, позаяк положенє в Порт Арурі має бути дуже сумне. Адмірал Макаров прибувши до Порт-Артура, переконав ся, що всї средства оборони кріпости, отже фортифікациї, пушки, муніция і провіянт суть по правдї лиш на папери і що кріпость не зможе видержати атаків неприятельскої фльоти. Послїдне бомбардованє знищило між иньшим також і морску лїхтарню.

Париж 17 марта. Адмірал Макаров уставив при Голубиним заливі (Піґеон) на захід від Порту Артура нову батерию зложену з пушок „Ретвізана" і „Цесаревича".

Петербург 17 марта. Российска аґентия телеґрафічна доносить: В Порт Артурі панував вчера спокій. Неприятеля не було нїгде видко. Приїхав тут великий князь Кирил.

Петербург 17 марта. Российска аґентия телеґрафічна доносить з Порт Артура: Адмірал Вітґен, іменований шефом канцеляриї маринарки намістника, від'їхав до Мукдену. Студентів владивостоцкої семінариї всхідної придїлено до головного штабу армії.

Льондон 17 марта. З Шанґаю доносять: Адмірал Алексієв заявив, що до половини цьвітня буде мати в Мукденї 45.000 людий залоги. Росияни спаливши Віджу, вертають в глубину Манджуриї. На полудни від ріки Ялю нема вже российского войска.

Льондон 17 марта. На российскій зелїзници, що іде всхідним побережем Каспійского моря, здержано нараз весь рух товаровий. Звиш 2000 ваґонів з товарами станули на бічних лїніях, а іменно в Красноводску.

Льондон 17 марта. Ґен-ґубернатор Туркестану одержав приказ змобілїзованя своїх корпусів армії в Центральній Азиї з можливим поспіхом; третий корпус має бути змобілїзований на Кавказї і висланий до Туркестану. На Кавказ відкомандовано війско з над Волги і Тифлїсу.

Валлї була би в тім часї умерла з журби і смутку, коли-б не леді Франціска і еї брат. Они приїздили два, три рази в тиждни до Шпрінґфільду і Валлї мусїла їх так само часто відвідувати в Блекмарден. Майже таким самим частим гостем був Гальдімонд, новий місцевий пастор. Він знав о нещаслявій любови Валлї, приписував еї пригнобленє тій обставинї і твердо постановив собі, бачити еї коли-сь веселою.... Коли прийшов по полудни в порі, як в Шпрінґфільдї пили чай і стіл був заставлений, сїдав все на крісло, де перше сїдав Норберт. Той Гальдімонд любив пристрастно чай; в часї свого побуту в Льондонї, коли був проповідником в пристани, жив майже виключно чаєм і хлїбом з маслом.

— Були днї, де я забував їсти обід — оповідав з вдоволенєм — але о якій порі я не прийшов би до дому, все приносила менї моя господиня збанок сильного чаю і повний таріль хлїба з маслом і ви не маєте понятя, панно Валентино, як менї добре робив той корм.

— Ви й тут дуже працюєте — замітила Валлї — хоч прийшли до нашого села, аби відпочити.

— Я не міг би жити без працї, однако моє тутешнє занятє ледве можна назвати працею. Ви не в силї зрозуміти, що значить великомісniке багно і яка зневхота бере чоловіка, коли він бачить тілько нещастя і нужди, а не може нїчого помогти.

— Але ви мусїли чей богато доброго зробити? — спитала Валлї.

— Я робив, що міг. Я покотив тяжкий камінь лиш трохи під гору. Очистив маленький кутик стайнї Авґія, кстра тепер стане певне знов так нечистою як перше. Так, панно Андіїян, то тяжка праця. Ви, окружені зеленими лугами, де сьвіжість і простота природи удїляють ся все таки серцям людским, не можете собі уявити страшний образ великомісьої нужди.

Гальдімонда всї любили. Він розвивав енерґічну дїяльність, котра збудила сплячу парохію до нового житя. Валлї дуже тїшила ся, що сер Еверард любив проводити час в товаристві молодого ученого душпастиря. Саме він був чоловіком, якого рада була вибрати до вітця; бо вірила в его доброту і его глубоке зрозуміне всякого людского горя.

Ще нї разу від часу повороту до Анґлії не розмавляли з собою щиро батько і дочка.

Їх розмова обертала ся все довкола байдужних річий; говорили про штуку, лїтературу або про звичайні подїї дня. О собі самих, о своїх чувствах, не говорило нї одно з них.

Одного дня сказав сер Еверард до Валлї, що в пізній осени гадає виїхати до Єгипту.

— Мій лїкар каже, що Єгипет був би для мене найлїпшим, а й ти може радо поїхала би там.

— Дуже радо. Я все хотїла побачити Єгипет.

— То мене тїшить. А між тим, маючи таку милу товаришку як леді Франціска, не маєш нїчого против побуту в Шпрінґфільдї?

— Нї, тату; не маю нїчого против Шпрінґфільду.

То була правда. Спершу видавало ся Валлї, що буде їй незвичайно прикро мешкати в сусїдстві давного судженого, немов би сьвідомість, що він близько неї, що можуть колись стрітити ся, буде їй затроювати житє. Однако поволи зжила ся з гадкою, що між ними всьо покінчене і еї заручини видались їй вже давною минувшиною. Здавалось їй, що вже так давно, як она зазнавала щастя любови. Гадала о своїм минулім щастю, як гадає ся о кимсь иншім, о щастю чужім. О Норбертї Блеку гадала як о кимсь, кого на сьвітї нема. Норберт Блек жив, але не той, що еї любив.

(Дальше буде).

Господарство, промисл і торговля

Курс львівский.

Дня 15-ого марта 1904.	платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	535 —	545 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	575 —	585 —
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	350 —	370·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	98 30	99 —
Банку гіпот. 5% преміов.	111·—	—·—
Банку гіпот. 4½%	101·20	101 90
4½% листи застав. Банку краев.	102 20	102.90
4% листи застав. Банку краев. .	98 90	99 60
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·—	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	99·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	98 50	99·20
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99 20	99 90
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·50	—·—
„ „ „ „ 4½ %	101·50	102 20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·70	99 40
Позичка краев. в 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	98 50	99 20
„ „ м. Львова 4% по 200К.	96 80	97·50
IV. Льоси.		
Міста Кракова	75·—	80·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	52 60	54·60
Угорск. черв. хреста (Курс віденьский)	28 85	29·85
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденьский)	70 —	77·—
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	21·25	22 25
Joszif 4 К. (Курс віденьский)	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр. (Курс віденьский)	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·25	11·40
Рубель паперовий	2·51	2·53
100 марок нїмецких	117·—	117 60
Доляр америк.	4·80	5·—

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

МІД знаменитий, десеровий, курацийний, з власноï пасїки 5 клґр. **лиш 6 корон** franco. Вода медова найлїпше средство на лице. Даром брошурку д-ра Цесельского о медї варто перечитати, жадайте! **КОРІНЕВИЧ,** ем. уч. **Іванчани.**

Аптика в Королївцї

поручає

В. АЛЄРГАНДА

АЛЬПЕЙСКІ ГРУДНІ ЗЇЛЯ.

Зїля ті, витворювані з найцїльнїйших ростин альпейских, перевисшають всї до тепер уживанї зїля, груднї сиропи і тим подібні препарати своїми успіхами. Наслїдком того они просто неоцїнені при катаральних болїзнях легких і проводів віддихових, при кашлю, хрипцї і всїх других подібних недугах. Спосіб ужитя: Горсть зїль тих запарює ся в шклянцї кипячої води і той відвар пє ся в хїтнім станї рано і вечером.

Цїна 50 сот.

Одиноку

МАСТЬ НА ВІДМОРОЖЕНЄ

висилає

Володислав Котульский

(1 К. 20 с.)

ОЗЕРЯНИ коло БУЧАЧА.

Аґенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гаусмана ч. 9, — принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних. В тій агенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тиждневника ілюстрованого“. До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш та аґенция.

Дуже величавий

образ комнатний

представляючий

„ПРИЧАСТЄ“

мальований артистом Єзерским в природних красках.

Величина образа 55×65 цтм.

Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.

Набути можна у

Антона Хойнацкого

Львів, ул. Руска ч. 3.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).